

Petra a kardigánjába kapaszkodott, erősen markolta a gondos mosás ellenére is kibolyhosodó anyagot, és Éva hiába próbálta előbb gyengéden, aztán mind határozottabban lefejteti az ujjait, és hiába ígérte meg újra és újra, hogy ellátogat majd hozzájuk az osztályba, biztosan ellátogat, és néhány napon belül új tanítót kapnak, *ő is kedves lesz, meglátod*, simogatta Petra arcát, de a kislány némán, tágra meredt szemmel bámult rá, mintha nem is őt nézné.

Még szeptemberben, amikor szokása szerint pár szót írt a noteszébe minden gyerek neve mellé, Petrához annyit jegyzett be, *furcsa*, mert nem talált megfelelőbb szót a kényelmetlen érzésre, ami úgy vette körül a gyereket, mint valami erős, mégis meghatározhatatlan szag. A kislány csendes volt, igyekvő és udvarias, tiszta, de ódivatú ruhákat viselt, és csak akkor beszélt, ha kérdezték. A gyerekek nem törődtek vele, szünetben rendszerint egy füzetbe rajzolgatott, ha meg rászólt, hogy menjen ki az udvarra levegőzni, engedelmesen a nagy fenyőfa alatti padra telepedett, onnan figyelte a többieket.

A szülői értekezletekre a nagyanyja jött el, talpig feketébe öltözött, magas, csontos asszony, aki soha nem kérdezett semmit, és nem állt szóba senkivel. Ahogy a tanári asztalnak dőlve magyarázott a szülőknek, olykor próbálta elkapni az asszony tekintetét, de a nő elbámult a feje fölött, talán az órát nézi, gondolta először, az asszony szája alig érzékelhetően mozgott, mintha számolna, ettől megrémült, megakadt a mondat közepén, a jegyzeteibe kellett pillantania. Kényszerítette magát, hogy másokra nézzen, a csupamosoly lelkesekre és a fintorogva okoskodókra, bólogatott és megnyugtatót, ígéretet és fogadkozott, és csak akkor tekintett újra Petra nagyanyjára, amikor a szülők a havi osztálypénz összegéről szavaztak.

Az asszony szája aprókat rándult, mégis figyelemmel követhette az eseményeket, mert gyors, határozott mozdulattal havi ötszázra szavazott, de a tekintete a tábla fölötti fehér falsáv egyetlen pontjába kapaszkodott. Mit lát ott? Kihez beszél?

A kislány apjával nem találkozott, a gyerek az iskolából a nagyanyjához ment, már az első tanítási napon igazolást hozott, hogy egyedül közlekedik, mert a nagymama alig két utcára lakik, este az apja onnan vitte haza. A férfi a közeli város autógyárában dolgozott, a távolsági buszról mindig a közért előtt szállt le, és az anyósának is bevásárolt, úgy ment a gyerekért. Petra nem beszélt az édesanyjáról, s bár Éva az okmányokból tudta a lánykori nevét, a papírok között semmi nem utalt válásra vagy az anya halálára. *Lelépett, már évekké ezelőtt*, vonogatta a vállát az iskola titkárnője, aki a tantestület nagy részével ellentétben a közelben lakott és ismerte a helyi pletykákat. *Kurva lett Svájcban*, tette hozzá a szakácsnő, és ez hiteles információnak tűnt, egyrészt mert a környékbeli lányok közül jóval több élt Svájcban és Olaszországban, mint a közeli főiskola kollégiumában, másrészt a szakácsnő Petrának rokona volt, és néha megsimogatta a kislány fejét.

Már november volt, amikor az első kék foltot észrevette a gyereken. Hétfő délelőtt a tornatanárnő fia rohamot kapott, úgy esett össze a folyosón, mint egy üres zsák, halálra rémítve a többi gyereket, és mire az anyjával együtt végre elvitte a mentő és mindenki lecsillapodott, az igazgató Éva nyakába sózta az osztály dupla tornaóráját, illetve ami maradt belőle, alig negyven perc. *Ennyi időre kár áttöltözni, vegyetek tornacipőt és dobjátok le a pulóvert*, hagyta meg a gyerekeknek, mert az épület fűtését olyan szerencsétlenül szabályozták, hogy a termekben jéghideg volt, a tornateremben meg rekkenő hőség. *A kazánházból a fűtőcsövek először a tornaterembe futnak be, mire elérik az osztálytermeget, már kihűlnek*, magyarázta a gondnok, Éva meg bólogatott, és utálta magát, amiért mindig mindent meg akar érteni, állandóan kérdezősködik és okoskodik, ahelyett, hogy a maga dolgával törődne. Azon a novemberi napon a gyerekek tornacipőben és rövid ujjú pólóban sorakoztak előtte, Petra trikója túl rövid volt, és ahogy a labdát dobva felemelte a karját, kivillant az oldalán a nagy, kékes-lila folt. A szélén már sárgult, jó néhány napos lehetett. *Mi történt?*, kapta el a kislány csuklóját, az meg egy pillanatra értetlenül nézett, s mikor Éva megemelte a póló alját, megrebbent a szeme. *Elestem*. A kidobósba feledkezett gyerekek csak lassan vették észre a terem szélén szoborra dermedt párt: a féltérdre ereszkedett tanárnőt és a felhúzott trikós kislányt. *Mikor? Mikor estél el? A fojtogató melegben csak az izzadt gyerekek lihegése hallatszott. A hétvégén*.

Elengedte a csuklóját, és a hirtelen csendben döbbszent rá, hogy az egész osztály körülállja őket. Miért éppen ezt kérdezte? És Petra miért hazudik? *Fáj?*, simogatta meg a kislány arcát. *Nem. Már nem fáj*.

A tornatanárnő hetekig hiányzott, és ha Éva helyettesítette, különböző ürügyekkel bement a lányöltözőbe. Idővel a lányok megszokták, hogy segít összefogni a hajukat, elteszi a szemüvegeket és dupla csomót köt a cipőfűzőjükre. Decemberben Petra felsőkarján látott foltokat, januárban a combján, február elején a derekán. Óvatosan kérdezgette, mi történt, és a kislány válaszaiban mindig volt valami, ami elárulta, hogy hazudik. Decemberben, a legnagyobb hóban azt állította, biciklivel esett el, januárban a nagymama kutyája lökte fel, bár az még az ősszel elpusztult, februárban a jeges járdát emlegette, pedig már rég olvadt.

Szándékosan csinálja? Így kér segítséget?

A félelmi szülői értekezlet végén félrevonta Petra nagyanyját. A fekete ruhás asszony üres szemmel bámult rá, amikor a kislány baleseteiről kérdezte. *Nincs a gyerekeknek semmi baja. Talán panaszkodott?* A tekintete megint az üres falsávot kereste, mintha tanácsot kérne, és az ajka is megrándult. *Őrült, ez a nő őrült,* gondolta Éva, egyet hátra lépett, karja akaratlanul az osztályterem ajtájában beszélgető szülők felé lendült, segítség, sikoltotta volna, aztán erőt vett magán, valami semmiséget motyogott, az asszony meg továbblépett. Este, amikor elmesélte a jelenetet, a férje kinevette, *képzeld, túl élénk a fantáziád,* és mert Éva hallgatott, hirtelen fellobbanó dühvel támadt rá, *mondtam, hogy hagyd a fenébe az egész iskolát, vállaltad volna el a tankerületi állást, legalább nem késő este érnél haza, Lacival is tanulni kell, nézd meg a jegyeit! A saját gyerekeddel nem törődsz, csak a máséval,* és bevágta a konyhaajtót.

Augusztusban a polgármester, aki szerette volna lekötelezni Éva férjét, célozgatott rá, hogy gyakorlott, megbízható pedagógust keres a tankerületi felügyelő posztjára, ő persze csak javaslatot tehet, de mégis van szava az ügyben, Éva meg udvariasan, de határozottan hátrított, hogy ez nem neki való munka, hiányozna a tanítás, és még időben elnyelte a folytatást, hogy a kollégák utálata meg nem hiányzik. Szeptemberben, amikor az első értekezleten bemutatkozott a túlfestett, túl szűk kosztümbe préselt felügyelő, *Magdika vagyok, kérem a kollégákat, hogy ilyen barátián, bizalmasan kommunikáljunk, legyek én mindenkinek csak Magdika,* a tanáriban szinte tapintani lehetett a fellobbanó gyűlöletet, és amikor Magdika sorra osztogatta az írásbeli megrovásokat, mert a hetedikesek irodalomfüzetéből hiányzott a díszítősor, mert délután háromkor tetten érte a matematika-tanárnőt, hogy versenyre készít fel két ötödikest, mert az énektanár nem írta be a pontos címekeket a naplóba, csak hanyagul annyit jegyzett be, hogy Népdal tanulás, tehát amikor Magdika szitokszóvá vált a tanáriban, Éva örült, hogy az elsősökkel bíbelődhet. A férje mégsem bocsátotta meg, hogy visszautasította az ajánlatot, esténként kimaradozott, hétvégeként egyre gyakrabban volt külföldön, péntek délutáni vagy hétfő reggeli találkozókra hivatkozott, és alig beszélt a gyerekekkel. Laci jegyei valóban látványosan romlottak, de Éva azzal nyugtatta magát, hogy csupán a református gimnázium első éve nehéz, és az idősebb fiú, Ferkó is jobban tanul már. Tanárt keresett, aki németből és matekból korrepetálja Lacit, aztán szemrehányóan felelte a magánórák díját, valahányszor megnézte a gyerek jegyeit.

Petra apját először egy márciusi pénteken látta. Estefelé járt már, hazafelé indult a kollégájánál tartott megbeszélésről. Pályázatot akartak beadni a nyári táborozásra, és a negyedikes osztályfőnök felajánlotta, hogy a lakásán írják össze a szakmai szempontokat, mert csak pár utcára lakik az iskolától és nála legalább meleg van. Az iskolában pénteken már délben lekapcsolták a fűtést, és az enyhe tél után érkező tavaszi fagy hamar lehűtötte a termeket. Beszélgetés közben teát iszogattak, a sarki közértben vásárolt nápolyit majszolták, és Éva csak akkor nézett az órájára, amikor Laci sms-t küldött, hogy nincs otthon semmi enni való. Szaladt, hogy elérje a buszt, és mielőtt fellépett volna, a szemközti megállóban meglátta Petrát. Egy férfi húzta maga után, a csuklójánál fogta a gyereket, hátra sem nézve, mintha rövid pórázra eresztett dacos kutyát vonszolna. A kislány ügyetlenül botorkált, Éva egy pillanatra azt hitte, nincs is magánál – de az egész jelenet pár másodpercig tartott, a busz ablakából még utánuk meredt, míg az út el nem kanyarodott, és később azt sem sikerült felidéznie, milyen volt a férfi, magas vagy alacsony, kövérkés vagy sovány, csak Petra arcát látta, ahogy maga elé meredt.

Másnap egykori gimnáziumi barátnője hívta fel, hogy beszélni szeretne vele, találkozzanak mielőbb, még aznap, ha lehet, valami semleges helyen, például a Rózsában, ezt nem értette, mi az, hogy semleges? De ráhagyta, délután a Rózsa cukrászdában a barátnője először sírt, aztán hüppögve magyarázta, hogy nem akar más dolgába avatkozni, de ő is átélte, amit Éva, és higgye el, hogy csak segíteni akar. Egy szót sem értett az egészből, hiszen már évek óta nem találkoztak, ezért valami olyasmit motyogott, hogy *persze, Zsuzsa, persze, hogy segítesz, köszönöm, de hát ne sírj, miért sírsz?* Végül sikerült kihámozni, hogy néhány évvel ezelőtt Zsuzsa bátyja a szomszéd városban Orchidea néven panziót nyitott, halványlila és rózsaszín minden, nagyon izléses, és hétvégeként az egész család besegít, Zsuzsa is takarít és felszolgálja a vendégeknek a reggelit, meg elbeszélget velük, mert ő legalább tud németül, a bátyja meg alig makog pár szót. *Tudod, mindig jól ment a német,* törölgette Zsuzsa a könnyeit. *Tudom.*

Vasárnap délelőtt, mire a férje hazaért, Éva bőröndökbe pakolta a férfi ruháit, egy neszesszerbe tisztálkodószereket készített, és a bejárati ajtó elé halmozta a csomagokat. Egy papírra nagy betűkkel ráírta: ORCHIDEA, és rátűzte az egyik bőröndre. Később már melodramatikusan érezte az egészet, mégis hagyta, ahogy éjszaka eltervezte. A bejárati ajtót belülről bezárta és a zárban hagyta a kulcsot. A férje egy órán át dörömbölt, hívta a vezetékes számot, Éva mobilját, még a fiúk telefonjával is próbálkozott, végül az autóból dobálta a holmijait és elhajtott.

Másnap reggel Éva családi okokra hivatkozva felmondott az iskolában, és csak a fejét rázta, amikor az igazgató betegszabadságot ajánlott. *És mi lesz a harminckét elsőssel, akiket a tanév közben cserbenhagysz?*, sziszegte az igazgató, Éva meg a fehér falra meredt, a tekintete egyetlen pontba kapaszkodott, úgy bólintott. *Tőlük még el kell búcsúznom.*